

було утворено Європейську конфедерацію музичної терапії. Однією з цих цілей є просування терапевтів, які пройшли підготовку в одній країні Європейського Союзу, щоб їх кваліфікація була визнана в іншій державі-члені і потенційно музичний терапевт міг працювати в країні, відмінній від тієї, в якій він навчався [www.emtc-eu.com]. Розширення доступу до Інтернету було величезною перевагою для професії, в основі якої лежить поняття «спілкування». Асоціації та групи створили веб-сайти, що дають змогу обмінюватися інформацією.

Список використаних джерел:

1. Aigen, K. (1998) *Paths of Development in Nordoff-Robbins Music Therapy*, Gilsum, NH: Barcelona Publishers.
2. Stige, B. (2003/2012) *Elaborations toward a Notion of Community Music Therapy*, Gilsum, NH: Barcelona Publishers.
3. Stige, B. and Aaro, L.E. (2012) *Invitation to Community Music Therapy*, New York: Routledge.
4. Stige, B. and Rolvsjord, R. (2009) «Pionerer i mer enn femti år: om brudd og kontinuitet i musikkterapiens historie i Bergen» [Pioneers for more than fifty years: on change and continuity in the history of music therapy in Bergen], *Musikkterapi*, no. 2/09: 6-24.

УДК 279.13

Орловський Р. В., аспірант кафедри філософії та культурного менеджменту, спеціальність 031 Релігієзнавство
(Національний університет «Острозька академія», м. Острог, Україна)

ГРОМАДСЬКА ТА РЕЛІГІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ДЖОРДЖА СТОРРСА

Джордж Сторрс – (1796–1879) – видатний християнський проповідник, письменник та редактор XIX століття. Його діяльність та погляди вплинули на два різні релігійні напрямки. До першого напрямку належать спільноти, які походять від руху Вільяма Міллера 1839–1844 рр. Це, зокрема, церква адвентистів сьомого дня та церква адвентистів-християн (Advent Christian Church) та церква Бога Авраамової віри. До другого напрямку належать релігійні спільноти, нащадки руху Міжнародних Дослідників Біблії засновником яких став Чарльз Тейз Рассел, а саме: релігійна організація Свідків Єгови та групи Дослідників Біблії. Праці з історії розвитку кожної з цих релігійних спільнот згадують значення впливу Джорджа Сторрса на становлення їхніх власних доктринальних систем. Крім того Сторрс був відомий своєю активною громадянською позицією. Він був прихильником боротьби за відміну рабства в США. Коротко розглянемо основні моменти його біографії.

Джордж Сторрс народився у 1796 р. в місті Лебанон, штат Нью Гемпшир, США. Він був наймолодшою восьмою дитиною у сім'ї. У 19-ти річному віці він приєднався до церкви конгреціоналістів. Однак згодом у 1825 р. у віці 28 років він перейшов до методистської єпископальної церкви, де він здійснював проповідницьке служіння до 1836 р. Потім він впродовж трьох років багато подорожував і проголошував у різних містах промови на тему рабства. Оскільки Джордж Сторрс був переконаним аболіціоністом, для поширення своєї громадянської позиції у 1836 р. він почав видавати періодичне видання «Вартовий Сіону». За допомогою цього видання він прагнув вплинути на свою деномінацію, щоб вона приєдналася руху проти рабства. Його активна діяльність накликала на нього спротив владних посадовців на місцях. Арешт Сторрса через пропагування ідей аболіціонізму посилив в американському суспільстві настрої проти рабства. Однак, врешті решт керівництво методистської деномінації не сприйняло

його поглядів. Тому в 1840 р. Сторрс вирішив полишити лави методистської церкви, і з тих пір він відмовлявся приєднуватися до будь-якої церковної організації [1, с. 5–18; 2, с. 285–286].

Один життєвий випадок дав поштовх його новим релігійним пошукам. У 1837 р. під час поїздки потягом до Нью-Йорка Сторрс помітив на підлозі вагону анонімну брошуру у якій містилися біблійні аргументи, що заперечували природне безсмертя людської душі, ідею, поширену в католицькій та багатьох протестантських деномінаціях. Зміст брошури дуже зацікавив колишнього методистського служителя, який до тепер не сумнівався у доктрині безсмертя душі. Автором брошури був позаконфесійний проповідник Генрі Грю з міста Філадельфія, штат Пенсильванія. Через декілька років досліджень і роздумів, Сторрс переконався у тому, що при смерті людина знаходиться у забутті, несвідомому стані, а також що вічна доля нерозкаяних грішників полягає у вічній смерті, знищенні, а не у безкінечних стражданнях у пекельному вогні. Відтоді він вирішив поширювати свої нові кондиціоналістські переконання [3].

Так, навесні 1841 р., він опублікував працю на тему «Дослідження: чи душі злих безсмертні?», яка отримала назву «Три листи» з накладом у дві тисячі примірників. А у 1842 р., він провів шість семінарів на тему кондиціоналізму, які були опубліковані в брошурі під назвою «Шість проповідей». Протягом наступних 40 років у США та Великобританії було поширено 200 тисяч примірників цієї брошури. Через декілька тижнів після першої публікації «Шість проповідей» Сторрс приєднався до руху Вільяма Міллера через міллеритського служителя Чарльза Фітча, колишнього служителя церкви конгреціоналістів. Міллерити проповідували, що другий прихід Христа відбудеться у 1843-1844 рр. Восени 1843 року він співпрацював з відомим лідером міллеритів Джошуа Хаймсом у місті Цинциннаті, штат Огайо, і редагував періодичне видання «Західний північний крик». Також у 1843 р. Сторрс почав публікувати власне періодичне видання «Дослідник Біблії» (Bible Examiner), де він поєднував свої ідеї кондиціоналізму з інтерпретацією міллеритами біблійних пророцтв. У тому ж році він переконав Чарльза Фітча прийняти погляди на несвідомий стан померлих. Коли ж міллеритський служитель Семюел Сноу почав поширювати ідею, що другий прихід Христа відбудеться 1844 року сьомого місяця за юдейським календарем, а саме 22 жовтня, Сторрс почав ствердно проголошувати цю ідею. Після несправджених очікувань, Сторрс відмовився надалі призначати конкретні дати другого приходу Христа.

У 1850 рр. скоро він прийняв погляди Джона Волша, служителя церкви Адвентистів-християн, який стверджував, що померлі нечестиві ніколи не воскреснуть. На основі цього погляду у 1863 р. була сформована квазі-деномінаційна спільнота «Союз життя та Приходу» (Life and Advent Union). Сторрс став редактором газети «Вісник життя і прийдешнього царства» впродовж 1863–1871 рр., яка пропагувала переконання цієї релігійної групи. В цей період він призупинив видання свого журналу «Дослідник Біблії». [1, с. 5–18; 2, с. 285-286].

Однак у 1971 році Сторрс знову здійснив перегляд своїх переконань. Він усвідомив, що нечестиві поділяються на два класи, а саме: ті які свідомо відкинули Божу любов та ті, хто помер у незнанні євангельської вістки про спасіння. Саме щодо останньої групи Сторрс почав стверджувати, що вони воскреснуть під час Тисячолітнього царства Христа, щоб мати можливість почути Божу вістку та отримати вічне життя [2, с. 285-286].

З тих пір він відійшов від роботи редактора «Вісника життя та Приходу» та відновив публікацію «Дослідника Біблії», над яким вже працював до кінця свого життя. Варто зауважити, що у 1870-ті роки Джордж Сторрс був знайомий з молодим проповідником Чарльзом Тейзом Расселом, майбутнім засновником Товариства Вартової Башти. Рассел завдячував Сторрсу у допомозі в пізнанні низки біблійних доктрин, зокрема смертності душі. Також у 1876 році у журналі Сторрса була опублікована одна з перших статей Рассела. Джордж Сторрс помер у 28 грудня 1879 року. Тоді періодичні

видання різних спільнот, які вийшли з міллеритського руху, а також журнал «Вартова Башта», яку Чарльз Рассел почав видавати у липні того року, помістили замітки про смерть людини, яка відіграла значну роль у становленні їхніх релігійних поглядів [3; 4].

Не зважаючи на певну мінливість поглядів Сторрса у різні періоди його життя, віра у несвідомий стан померлих, та ідея, що нерозкаяних грішників очікує вічна смерть, а не вічні муки у пеклі – були наріжним каменем його переконань, яким він твердо сповідував до кінця життя.

Список використаних джерел:

1. Storrs G. Six Sermons on the Inquiry Is There Immortality in Sin and Suffering?. New York : Bible Examiner, 1855. 168 p.
2. Land G. Historical Dictionary of the Seventh-Day Adventists. Toronto, Oxford : Scarecrow Press, 2005. 419 p.
3. Let Us Compare Scripture With Scripture. *The Watchtower Announcing Jehovah's Kingdom*. 2006. Vol. 127, no. 16. P. 12–15.
4. Working in the "Field"–Before the Harvest. *The Watchtower Announcing Jehovah's Kingdom*. 2000. Vol. 121, no. 20. P. 25–30.

УДК 111.12

**Одинець О.А., аспірантка спеціальності 033 Філософія
Науковий керівник: Шабанова Ю.О., д-р. філос.н., професор кафедри філософії і педагогіки**

(Національний технічний університет «Дніпровська політехніка», м. Дніпро, Україна)

ПОНЯТТЯ ЗДОРОВ'Я В ІСТОРИКО-ФІЛОСОФСЬКІЙ ЕКСПЛІКАЦІЇ

Поняття здоров'я перш за все асоціюється з медичним виміром. Однак сучасна медицина, що покликана долати хвороби та покращуючи життя людини, незважаючи на свої безперечні досягнення, є лише симптоматичною, що призводить до формування тривалих хронічних захворювань, зниження загального стану здоров'я націй та народженню ослабленого потомства. Крім того, маніпулятивний вплив фарміндустрії, розвиток вузькопрофільної медичної спеціалізації призводить до втрати сучасною медициною розуміння людини цілісної, а з тим й цілісного підходу до питання здоров'я. Руїнування екології, експерименти у сфері генної інженерії та нейропсихології здатні призвести до неможливості природного розвитку особистості та навіть до можливого виродження людства як виду.

Причина цих кризових явищ, на наш погляд, криється у відмові людини від усвідомленої відповідальності за своє здоров'я через втрату розуміння цілісності та єдності як у собі, так і єдності з планетарною (і надпланетарними) системами. Тому питання здоров'я потребує філософського осмислення сутності наданої проблематики, не обмежуючись суто медичним поглядом. В зв'язку з тим, метою наданого дослідження є філософський аналіз феномену здоров'я.

Філософія містить можливості осмислити людину як цілісність та відновити розуміння здоров'я як її гармонійний стан. Так, в дослідницькій площині до питання феномену здоров'я звертались такі вітчизняні дослідники як О.С. Біланов, В.М. Копа, Т.М. Поплавська, Т.М. Шушунова, залучаючи антропологічний, гносеологічний, аксіологічний підходи до його осмислення. «Саме вони [філософи] звернули увагу широкого загалу на споживче і навіть хижацьке ставлення людства до багатств Природи, на забуття людством морального обов'язку перед нею, на відмову від відповідальності за долі світу, і, як наслідок – підриг основ власного існування. – зазначає Т. Н. Поплавська,